

Öncü İşçi

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı
Gerçek gazetesinin ücretsiz ekidir
Sayı: 25
Ocak 2017

Mezhep savaşları mı, sınıf mücadeleleri mi?

İşçinin Sözlüğü

Mezhepçilik: Mezhep, bir din içinde inanç açısından farklı yorum ve algılara dayanan tarih içinde kurumsallaşmış akım ve ekollere verilen addır. İslam'da Sünni, Şii ve Alevi mezhepleri kendi içlerinde de farklı kolları ayrılan ana mezheplerdir. Hristiyanlık'ta Ortodoks, Katolik ve Protestan mezhepleri ana mezhepleri oluşturmaktadır. Mezhepçilik, mezhepleri sadece bir inanç ekolu olarak değil, siyasi bir hâkimiyet aracı olarak görür ve bu amaçla halk arasında diğer mezheplere karşı düşmanlığın yayılmasını amaçlar. Mezhepçilik, hâkim sınıflar tarafından farklı amaçlarla aktif şekilde kullanılmaktadır. İki amaç özel bir önem taşır: nüfusun çoğunluğunu farklı mezhepten insanların oluşturduğu başka bir coğrafyanın yeraltı yerüstü zenginliklerini ele geçirmek üzere kendi halkını savaşa ikna etmek; bir de farklı mezhep ve inanışlara sahip işçi ve emekçi sınıfları mezhepçilikle bölüp parçalayarak ortak sınıf düşmanına karşı birleşmesini engellemek için.

Tekfirçilik: İslam dini içinde kendini ya da ait olduğu grubu dinin ve İslam inancının asil temsilcisi ve uygulayıcısı görüp başka kişi, grup ya da mezhepleri din dışı, yani kâfir ilan etmek anlamına gelir. Suriye ve Irak'ta ve İslam dünyasının farklı bölgelerinde kanlı katliamlara girişen DAİŞ örgütü, hilafet ilan etmiş ve adını İslam Devleti olarak değiştirmiştir. Kendi dışındaki tüm grupları kâfir ilan etmiştir. DAİŞ'in gözünde bu kâfirlere, kendileri de ayrıca tekfirli olan El Kaide ve onun Suriye kolu El Nusra (şimdiki yeni adıyla Fethul Şam) ve benzeri İslamcı radikal örgütler de dâhildir. Tekfirçilik Hristiyan, Yahudi ya da başka inançlara sahip insanların yanında İslam'ın çeşitli mezheplerinden insanların da kâfir ilan ederek katledilmelerini dinen uygun görmekte, katliamlarını bu şekilde meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Türkiye'de de farklı cemaatlerin hoca ya da imam adıyla anılan liderleri benzer şekilde farklı kesimleri kâfir ilan eden vaazlar vererek emekçi halkın birbirine ve kardeş halklara karşı düşmanlaşmasını sağlamaktadır.

İşçinin Manifestosu

Devrimci İşçi Partisi, Türkiye işçi sınıfını ve müttefiki güçleri, burjuvaziden, devletten ve burjuva partilerinden bütünüyle bağımsızlaştıracak bir politika

izlemek için kuruluyor. Bu amaçla Sünni'si ve Alevi'siyle bütün işçileri ve emekçileri, kırın ve kentlin yoksullarını, kadınları ve gençleri kucaklayarak toplumun

önüne nihayet yepyeni ufuklar açacak bir siyasi örgütlenmeyi sunabilmek için kuruluyor.
Devrimci İşçi Partisi Manifestosu'ndan

İşçinin Programı

Anadolu topraklarında Aleviler yüzyıllar boyunca Osmanlı'nın hunhar baskısı altında yaşadıkdan sonra cumhuriyet döneminde Kemalizme verdikleri desteğe rağmen bir dini inanç topluluğu olarak sürekli baskı altında yaşamışlardır. Sünniliği Diyanet İşleri aracılığıyla devlet dini haline getirmiş olan cumhuriyet, Alevilerin bir dini inanç topluluğu olarak eşitliğini hiçbir zaman kabul etmemiştir. Bunlar yetmezmiş gibi,

Aleviler devletin ya da devlet koruması altındaki gerici grupların saldırılarıyla defalarca katliama (Dersim, Maraş, Sivas, Gazi ve benzeri) maruz bırakılmışlardır. Bu katliamlarda Alevilerin çoğunluğunun cumhuriyetin ilk döneminden bu yana desteklemiş olduğu, başta CHP, Kemalist partiler hep iktidardaydı. Devrimci İşçi Partisi, bir yandan Alevilerin ezilen bir dini topluluk olarak eşit haklara kavuşma çabasına omuz

verirken, bir yandan da Alevi toplumunun bugün yaşadığı muhafazakârlaşma eğilimlerine karşı Alevi işçi ve emekçilere kurtuluşlarının ancak bütün ezilme biçimlerine karşı mücadele edecek sosyalist işçi hareketiyle ittifak içinde bir işçi iktidarı yaratma yoluyla gerçekleşeceğini anlatmaya çalışacaktır.

Devrimci İşçi Partisi Programı'ndan

Mezhepçiliğin siyasi önemi

Tarihte mezhep savaşları

Tarihte mezhepler arasındaki mücadeleler, dinin yorumlanışına yönelik bir fikir tartışması şeklinde yaşanmamıştır. Özellikle Ortaçağ'da toplumun bağrında gelişen sosyal ve ekonomik çelişkiler ve sınıfsal karşıtlıklar temelindeki çıkar çatışmaları kendilerini mezhep mücadeleleri olarak ortaya koymuştur. Bir örnek Hristiyanlık'taki Ortodoks-Katolik farklılığıdır: Roma İmparatorluğu'nun bölünmesi Doğu'da merkezini Bizans Patrikliği'nin, Batı'da ise Vatikan'daki Papalık'ın oluşturduğu derin bir dini ayrışma ve mezhepleşmeyle el ele yürümüştür. Protestanlık ise Avrupa'da büyüyen ticaretle birlikte kapitalist ilişkilerin gelişmesinin feodal sistemle ve onu savunan Katoliklikle çelişkiye girmesinin bir sonucu olarak gündeme gelmiştir. Protestanlık yükselen burjuva sınıfının, bireyciliğine ve kiliseyle iç içe geçmiş toprak sahibi sınıflara karşı verdiği siyasi mücadeleye daha uygun düşen ahlaki ve inançsal yorumlara sahiptir. Protestanlık bu

yönüyle Papa'nın otoritesini sarsan bir reform hareketi sonucunda ortaya çıkmıştır. Daha sonra 17. yüzyılda 30 yıl savaşları olarak bilinen kanlı dönemde, kapitalizmin daha hızlı bir tempoyla ilerlediği ve Protestanlık'ın hâkim olduğu Kuzey Avrupa ülkeleri olan İngiltere, İsveç, Danimarka, Hollanda ve Protestan Alman prenslikleri ile Kutsal Roma-Germen İmparatorluğu, İspanya ve Polonya'yı kapsayan Katolikler karşı gelmiştir.

Osmanlı, bugün her ne kadar siyasi İslamcı ideologlar tarafından bir Sünni İmparatorluk olarak lanse edilse de kuruluş yıllarında Osmanlı Devleti'nin yapısında baskın bir Sünni mezhepçilik olduğu söylenemez. Söz gelimi, Osmanlı'nın Balkanlar'a yayılmasında Bektaşî tarikatlarının rolü büyüktür. Halifelik'in I. Selim'in Mısır'ı almasıyla Osmanlı'ya geçmesi, Kanuni döneminde Ebussuud Efendinin Sünni itikadı temelinde bir hukuk düzeninin temellerini atmasıyla Osmanlı'da Sünni İslam açıkça hâkim olmuştur. Ama

yine de aynı dönemde, ta 1363 yılında Osmanlı ordusunun piyade sınıfının belkemiği olarak kurulan Yeniçeri Ocağı'nın resmi tarikatının Bektaşîlik haline geldiği unutulmamalıdır

1516 yılında Osmanlı Padişahı I. Selim (Yavuz) ile Safevi Hükümdarı Şah İsmail arasındaki savaş Anadolu'da büyük bir mezhepçi katliamı da beraberinde getirmiştir. Şah İsmail'in ise tahta geçtikten sonra İran'ı Şii'leştirme üzere başta Tebriz olmak üzere Sünnilere mezhep değiştirmeyi dayattığı, kabul etmeyenleri kılıçtan geçirdiği belirtilmektedir. Bu savaş mezhepleri birbirine üstün kılmak üzerine verilmiş bir savaş değildi. İki devletin özellikle Doğu Anadolu, Suriye ve Mezopotamya toprakları üzerindeki hâkimiyet mücadelesi mezhepçi bir biçim almıştır. Yavuz'un bu savaşta cephe gerisinde Şah İsmail'in nüfuz alanında olacağı düşüncesiyle on binlerce Şii'yi ve Alevi'yi tespit edip öldürdüğü bilinmektedir. Siyasal İslam'ın ve milliyetçi çevrelerin önemseyip benimsediği bir tarihçi olan İsmail Hamdi Danişmend'in aktarımı şöyledir:

"Yavuz'un İran seferine hazırla-

nırken ilk ittiha ettiği [aldığı] tedbir, Osmanlı arazisindeki Şii'lerin gizli defterlerini tanzim ettirmek [düzenlemek] ve isimleri bu defterlere geçen kırk bin şiiyi kılıçtan geçirmek ve zindanlara attırmak olmuştur: Bu müthiş tedbirin en önemli sebebi, İran seferi esnasında Türkiye şii'lerinin herhangi bir hareketine meydan bırakmamak mülâhazasıdır [düşüncesidir]. Osmanlı menbâlarının [kaynaklarının] iza-hına göre Yavuz'un gizli defterlerine yalnız yedi yaşından yukarı olan şii'ler yazılmış, küçük çocuklar istisna edilmiş ve bu kırk bin kişinin hepsi idam edilmeyerek bir kısmı yalnız hapsedilmekle iktifâ edilmiştir [yetinilmiştir]: Bununla beraber idam emrinin tatbikinde memurların ifrâtı [aşırısına gitmesi] yüzünden bir takım süiüstimmaller olduğu ve meselâ isimleri defterlere geçmemiş kimseler de kılıçtan geçirilerek idam yekûnunun [toplamının] kırk binden çok fazla tuttuğu rivayet edilir. – Bu şiddet hem Anadolu'da, hem Rumeli'de tatbik edilmiştir [uygulanmıştır]."

Bu katliamlar yaşadığımız topraklarda derin izler bırakmıştır. Bugün Yavuz Sultan Selim'in adının

3. Boğaz Köprüsü'ne verilmesinin Alevilerde büyük tedirginlik ve tepki yaratmasının sebebi kuşaktan kuşağa aktarılan yaşanmış hikâyelerin günümüzde uygulanan mezhep ayrımcısı politikalarla perçinlenmesidir. Hiç kuşkusuz ki Sünni çoğunluğun bulunduğu Türkiye'de Alevilerin yaşadığı baskı ve ayrımcılık, bugün İran'da Sünnilere yönelik gerçekleşmektedir.

Tarihte mezhep savaşlarının sömürücü sınıflar ve hanedanlar arasındaki mücadelenin bir ürünü olarak gündeme geldiğini görüyoruz. Ancak yaşadığımız toprakların tarihi bambaşka deneyimleri de bağrında taşımaktadır. 2016 yılında 600. yılını yaşadığımız Şeyh Bedreddin ihtilali, 1416 yılında Anadolu ve Rumeli'nin her mezhepten dinden yoksul köylüsünü, esnafını, göçerlerini hanedanın baskısına karşı bir araya getirmiştir. Alevi, Sünni ile Müslümanlar, Yahudi, Hristiyan kardeşleriyle birlikte dönemin şartlarında eşitlik ve özgürlük için büyük bir savaşım vermişlerdir. İşçi sınıfı emekçi halkı yeniden birleştirirken sadece güncel sınıf politikasından değil tarihimizdeki bu büyük deneyimlerden de güç alacaktır.

İşçi sınıfı neden mezhepçiliğe karşı çıkmalıdır?

Yaşadığımız toplumda temel çatışma mezhepler arasında değil sınıflar arasındadır. Fabrikaların ve bankaların sahibi burjuvazi, devlete de hâkimdir, milyonlarıyla işçi sınıfı ve emekçiler ise sömürülmektedir. Siyasi sistem işçi sınıfının, 4 ya da 5 yılda bir burjuva partilerinin hangisinin sömürü düzenini devam ettireceğini belirlemek için oy vermek dışında devlet üzerinde bir etkisi olmaması için düzenlenmiştir. Bu düzenin devam etmesi için işçi sınıfının ve emekçilerin kendi sınıfsal çıkarları etrafında birleşmesi mutlak surette engellenmelidir. Irk ayrımcılığının yanında mezhepçilik de işçi ve emekçileri bölmek üzere burjuvazinin işine yaramaktadır.

Mezhepler kişilerin özgür tercihleri ile seçtikleri inanç sistemleri değildir. Esas olarak anne babadan çocuğa aktarılır. Devlet bir mezhebi resmi olarak kabul ettiğinde (Türkiye’de Diyanet İşleri Başkanlığı Sünni Hanefi mezhebini benimsemektedir, tüm liselerde verilen din kültürü eğitimi ve İmam Hatip Liseleri’nde verilen din eğitimi Sünni Hanefi mezhebi esas alınarak verilir) azınlık mezheplerden çoğunluğa doğru zaman içinde geçişler daha fazla olabilmektedir. Ancak

aynen insanın ırkı gibi mezhebi de hiçbir şekilde ayrımcılığa konu olamaz.

İşçi sınıfının mücadelesi açısından herhangi bir din, mezhep ya da inanışın bir diğerine üstünlüğü yoktur. Belirli bir ülkede ezilen ve sömürülen yığınların çoğunlukla bir mezhepten olması (Lübnan-Şiiler) ya da devlet baskısına maruz kaldığı için muhalif bir karakter göstermesi (Türkiye’de Alevilik) mezheplerin inanç prensipleri öyle gerektirdiğinden değil sosyal olarak ezilmeğe gösterilen haklı tepkiden kaynaklanmaktadır. Söz gelimi ABD’de üstün beyaz ırkın dini Hıristiyan olduğu için siyah hareket içinde Müslümanlık ciddi bir etki uyandırmıştır. Geçen yıl yitirdiğimiz bok-sör Muhammed Ali hatırlardadır. Siyah Müslümanlar arasında Sünni mezhebinin ağırlık taşıması özel bir olumlu ya da olumsuz etki yaratmamıştır. Siyahilerin İslam’a yüzünü dönmesi, İrlandalıların kendilerini ezen sömürgeci İngilize karşı Katolikliğe sarılmasından farkıdır.

İşçi sınıfı politikası, mezheplerin tarihi farklılıklarını, inanç ve ibadette birbirlerinden ayrıldıkları noktaları bir tartışma konusu haline getirmekten hiçbir fayda edinmez.

İslam açısından ilk halifenin kimin olması gerektiğine dair bir tartışmanın işçi ve emekçileri bölmekten başka bir sonucu olamaz. İşçi sınıfının saflarında yapılması gereken tartışma bugün hangi sınıfın iktidarda bulunduğu kavranması ve işçi sınıfının iktidarının kurulması için nasıl bir politika izlenmesi gerektiği üzerine olmak zorundadır. İşçi sınıfının saflarında sayısız farklı inançtan, ırktan, memleketten insan vardır ve tek çıkar yol bu insanların ortak sınıf çıkarları etrafında birleşmeleri ve bunun dışındaki her türlü farklılığa hoşgörü, saygı ve eşitlik temelinde yaklaşmalarıdır.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak ve mezhepçiliğe karşı mücadele etmek en başta çoğunluk mezhepten gelen işçilerin baskı altındaki mezhepten sınıf kardeşlerinin haklarını savunmasıyla mümkün olabilir. Örneğin Türkiye’de Sünni kökenli işçiler Alevilerin, İran’da Şii kökenli işçiler Sünni kökenli işçilerin ayrımcılığa uğramasına en önde karşı çıkmalıdır. İşçi sınıfının iktidarı da bu temelde hiçbir mezhep ya da inanca ayrıcalık tanımayan laik bir karakterde olacaktır. Proleter laiklik işte tam da budur: amacı işçi sınıfının birliğini sağlamaktır.

Türkiye’de mezhepçilik işçi sınıfına karşı nasıl kullanıldı?

Türkiye’de işçi sınıfı mücadelesi yükseldiğinde burjuvazi ve emperyalizm tarafından mezhepçilik kartının en kanlı biçimleriyle kullanıldığını görmekteyiz. Maraş ve Çorum katliamlarında devlet, NATO eliyle kurulan kontrgerilla ve ülkücü adı altında örgütlenmiş faşist çetelerle el ele vererek mezhepçi katliamlar düzenlemiştir. Bu katliamlarda Alevilerin ve solcuların camileri yaktığına dair yalanlarla halk galeyana getirilmiştir. 1978’de işçi sınıfı mücadelesinin radikalleştiği ve sömürü düzenine karşı büyük bir tehdit haline geldiği bir dönemde tezgâhlanan Maraş katliamı ile ilgili Ecevit’in ölümünden sonra ortaya çıkan bir belgede bu katliamın Alparslan Türkeş’in dönürü olan MİT Hukuk Müşaviri ile birlikte dört MİT mensubunun planlamasıyla gerçekleştiği ortaya çıkmıştır. 12 Eylül darbesine giden süreçte önemli rol oynayan Çorum katliamında da yine devletin resmi radyosundan ve belediye hoparlörlerinden yapılan yayınlarla caminin bombalandığı yalanı ile halk galeyana getirilmiştir. Bu yalan haberi kimin verdiği meçhul kalmıştır. Faşist çetelerin polis desteğiyle Alevilerin yoğunlukla yaşadığı Milönü mahallesine saldırmasıyla onlarca insan katledilmiş, yüzlerce kişi yaralanmıştır.

1993’te gerçekleşen Sivas katliamında da yine aynı devlet elini görebiliriz. Madımak otelinde Pir Sultan Abdal şenliklerine katılmak için gelmiş 33 aydın ve 2 otel çalışanı mezhepçi gruplar tarafından katledildi. Devlet engellemek isteseydi pekâlâ Alevilere karşı galeyana gelmiş grupları engelleyebilirdi. Ne var ki 1989-1991 sürecinde işçi sınıfının bahar eylemleri ve madenci grevleriyle ayağa kalkıp ANAP’ın iktidarını devirmesinin ardından işçi sınıfının yükselen mücadelesine KESK’i kurarak kamu emekçile-

ri kitlesel ve mücadeleci bir biçimde katılmıştı. Toplumun bir yanda büyük işçi ve emekçi kitlelerle öte yanda sömürücü burjuva azınlık arasında saflaşması engellenmeliydi zira bu saflaşma sömürü düzenini tehdit ediyordu. Sivas katliamı Batıcı-laik ve siyasal İslamcı hâkim sınıflar tarafından toplumun laik-İslamcı kutuplaşmasına sürüklenmesi için kullanıldı. Ayağa kalkan ve mücadele eden sendikalar sınıf mücadelesi sloganlarının yerine “Türkiye İran olmayacak”, “Türkiye laiktir, laik kalacak” sloganlarını benimseyerek çağdaşlık ve Atatürkçülük bayrağı altında yeniden burjuvazinin saflarında toplandılar. Anadolu halkının geniş kesimleri ise bu saflaşmanın yarattığı gerginlik içinde siyasal İslam’ın doğal kitlesi haline dönüştürüldü. Mezhepçiliğin kaybedeni yine işçi sınıfı, kazanan ise bir kez daha burjuvazi olmuştur. Bedeli Aleviyle Sünnisi ile tüm emekçi halkın değeri olan aydınlar, edebiyatçılar, sanatçılar canlarıyla ödeldiler. Devlet bu katliamın hiçbir zaman hesabını sormadı. Sivas katliamı davası 35 yıl sonra zaman aşımına uğradı.

2009’da dünya çapında başlayan büyük bir ekonomik krizin yarattığı evrensel çelişkileri (sa-

vaş, göçmen sorunu, İslamofobi, İslamcı terör, faşizmin yükselişi vb.) kendine özgü koşullarda yaşayan Türkiye’de bugün de bir kez daha mezhepçilik hâkim sınıfların elinde bir silah olarak işçi sınıfına karşı doğrultulmuş durumda. Erdoğan, Türkiye tarihinin en kanlı katliamlarından biri olan 2013 yılı Reyhanlı katliamında, (bu katliamı mezhepçi tekfir El Nusra’nın yaptığına dair istihbarat belgeleri sonradan basına sızmıştır) suçu Esad yönetiminin üzerine atabilmek için “53 Sünni vatandaşımız şehit edilmiştir” diyerek bir kez daha emekçi halkı birbirine düşürecek mezhepçi bir siyaset gütmüştür. Daha sonra Türkiye’nin Suriye’de mezhepçi örgütlere desteğini arttırması, Şii çoğunluklu İran’la gerilimin yükselmesi ve 3. Köprü’ye Yavuz Sultan Selim’in isminin verilmesi gibi sembolik olaylar mezhepçi kutuplaşmayı arttırmıştır. Bugün de Musul’a ve Telafer’e ilişkin Şiilerin bu bölgelere girmesini kırmızı çizgi ilan eden AKP iktidarının mezhepçi siyaseti, bölgede mezhep çatışmasından kendine siyasal alan kazanmaya çalışırken içeride işçi sınıfı ve emekçileri bölmeyi ve birbirine düşmanlaştırmayı hedeflemektedir.

Emperyalizmin ve Siyonizmin mezhepçiliği

Bu topraklarda mezhepçiliğin köklerini Kerbela’da, Gadir-i Hum tartışmasında, ilk halifenin kim olacağına dair ihtilaflarda arayanlar tamamen yanılırlar. Bu tartışmaların ve ihtilafların dinler tarihinde, insanlarımızın inanç dünyalarında çok önemli yerleri olabilir. Bizler buna tamamen saygı duyuyoruz ve bu tartışmalarda herhangi bir yargıda bulunmaktan geri duruyoruz. Ne var ki bugün milyonlarca insanın tüm Müslüman dünyasını sarmakta olan iç savaşlarda birbirinin boğazına sarılmasının sorumlularını bulmak için çok uzaklara değil sadece bir asır geriye gitmek yeterlidir.

Suriye bugün derin bir mezhepsel iç çatışmanın pençesindedir. Bölünmüş haldedir ve yüz binlerce insan ölmüş milyonlarca göç etmek durumunda kalmıştır. Tüm bu felaketin ardından Suriye’nin parçalanmış haritasına baktığımızda gördüğümüz manzara bundan bir yüzyıl önce 1920’de Fransız Mandası altında mezhepsel nüfuz alanlarına bölünmüş Suriye haritasıdır. Suriye’den Lübnan’ı ayırarak geri kalan bölgeyi Alevi Lazkiye, Sünni Halep ve Şam Devletleri ile Dürzi Cebel-i Duruz Emirliği olmak üzere paramparça etmiş ve emperyalist egemenliğini bu şekilde kurmuştur.

Ortadoğu’da Sünni mezhepçiliğinin kalesi konumunda olan Suudi Arabistan’ın kuruluşunda ve bu devletin resmi mezhebi Vahhabilik’in güçlenip yayılmasında İngiliz emperyalizminin doğrudan rol oynadığı bilinmektedir. Suudi Arabistan ve yine İngiliz himayesinde kurulmuş olan Katar bugün ABD emperyalizminin askeri üslerine ev sahipliği yapmaktadır. Bu ülkelerin petrol şeyhlerinin hayatlarına Sünni itikadının değil petrol ticareti ile elde ettikleri dolarların yön verdiğine dair hiçbir şüphe yoktur. Ancak bu devletlerin finanse ettiği mezhepçi tekfir örgütlerin saflarında topladığı militanlar din yolunda cihad ettiklerine dair yapılan propagandanın etkisi ile kardeş halkların kanını dökmekten çekinmemektedirler.

ABD emperyalizmi, mezhepçilik kartını müthiş bir esneklikle ve daimi olarak kullanmaktadır. İran Devrimi’nin ardından Saddam Hüseyin’in Irak’ını İran’ın üzerine yollarken Sünni mezhepçiliğini kışkırtmıştır. Aynı ABD emperyalizmi daha sonra Irak’ı

işgal etmiş ve Saddam Hüseyin’i devirmiştir. 2004 yılında Sünni ağırlıklı Felluce kentinde büyük bir işgal karşıtı direniş olmuş, bu direniş Irak’ın Şii ağırlıklı Güney illerinden de büyük destek bulmuştur. Irak halkının mezhep ayrımlarını aşarak işgale karşı birleşmesi ABD emperyalizminin kâbusu olmuştur. 2004 yılı ABD’nin en büyük kayıp verdiği yıldır. ABD daha sonra planlı şekilde mezhep ayrımını körüklemiş ve provokasyonlara girişmiştir. 2006 yılında Saddam Hüseyin’i Şii milislere astırmıştır. Böylece işgal ettiği Irak topraklarında Şii ve Sünni Arap halkının birleşerek ABD’ye karşı mücadele etmelerini engellemeye çalışmıştır. ABD adım adım askerlerini Irak bataklığından çekerken geride camilerin bombalandığı, sivillerin katledildiği bir mezhep savaşı bırakmıştır. DAİŞ tekfirçiliği işte ABD emperyalizmi tarafından yaratılmış bu ortam içinde büyüyüp serpilmiştir.

Tarihsel olarak Suriye’nin ve Irak’ın mezhepsel temelde bölünmesini devlet politikası haline getirmiş olan İsrail Siyonizmi de bu politikaya en büyük desteği vermiş olan güçtür. İsrail, Lübnan’ın 1975-1990 arasında yaşadığı iç savaşla eşliğine geldiği mezhepsel temelde parçalanmayı tüm Arap devletleri için bir model olarak görmüştür. İsrail bu açıdan Suriye’de DAİŞ ve El Nusra’yı desteklemek için geri durmamaktadır. Siyonist yetkililer zaman zaman açıkça DAİŞ’i İsrail için tehlike olarak görmediklerini açıklama cüreti göstermektedir. Nitekim kanlı örgüt DAİŞ itina ile İsrail’e zarar verecek eylemlerden uzak durmaktadır.

Tüm bu gerçekler mezhep çatışmasının özünde hiçbir şekilde dini bir kavga olmadığını yerli, sömürgeci ve petrol tüccarı hâkim sınıfların üstünlük mücadelesi ve emperyalizmin kışkırtmalarının bir sonucu olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla da işçi sınıfı için mezhepçiliğe kesin ve net bir şekilde karşı çıkmak, hem yerli sömürücü sınıflara hem de emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadelenin mutlak bir gereğidir. Mezhepsel ve ırksal temelde ayrılmadığında Ortadoğu’nun emekçi halkları emperyalizmi kovacak, İsrail’i yıkacak ve kendi sömürücü hâkim sınıflarını devirecek güce fazlasıyla sahiptir.

